

Sygn. akt IV KK 426/15

POSTANOWIENIE

Dnia 14 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Sobczak

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.)

po rozpoznaniu w dniu 14 stycznia 2016 r.

sprawy **S.K.**

skazanego z art. 178a § 4 k.k.

z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 23 czerwca 2015 r.,

częściowo zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego

z dnia 17 lutego 2015 r.

p o s t a n o w i ł

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2) obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 17 lutego 2015 r., S. K. został skazany za czyn z art. 187a § 4 k.k., na karę 3 lat pozbawienia wolności. Tytułem środka karnego orzeczono wobec niego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 6 lat, zobowiązując go do zwrotu posiadanego prawa jazdy.

Od tego wyroku złożona została apelacja przez obrońcę tego oskarżonego.

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 23 czerwca 2015 r., zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że: pkt I z opisu czynu wyeliminował sformułowania

„prawomocnymi wyrokami” wprowadzając zapis „prawomocnym wyrokiem”, a nadto obniżył oskarżonemu karę pozbawienia wolności do lat 2 – pkt II, w pozostałym zakresie przedmiotowy wyrok utrzymał w mocy, obciążając S. K. kosztami postępowania.

Kasację od tego orzeczenia wniósł obrońca skazanego zarzucając rażące naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., mogące mieć wpływ na treść orzeczenia, polegające na tym, że Sąd odwoławczy pominął w swoich rozważaniach część podniesionych w apelacji zarzutów, a co do części z nich odniósł się w sposób niewłaściwy, pobieżny i ogólnikowy, a przez to ignorując wymogi rzetelnej i rzeczywistej kontroli instancyjnej w wyniku którego doszło do utrzymania w znacznej mierze w mocy niezasadnego, wydanego z naruszeniem art. 167 k.p.k., art. 438 pkt 3 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. wyroku uznającego oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu. Skarżący podniósł w kasacji także rażące naruszenie art. 167 § 1 k.p.k. oraz art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k., mogące mieć wpływ na treść orzeczenia, polegające na bezzasadnym oddaleniu wniosków dowodowych (zeznań B. K., dowodu z kartoteki chorobowej pracownika S. K. na okoliczność czasookresu korzystania przez oskarżonego ze zwolnienia lekarskiego), a także rażące naruszenie art. 7 k.p.k. polegające na dowolnej ocenie materiału dowodowego w postaci fotografii obrazujących wjazd na posesję, na której zamieszkuje oskarżony, obrazujących niemożność utrzymywania kontaktu wzrokowego z osobą wysiadającą z pojazdu zaparkowanego za budynkiem mieszkalnym oraz dokonaniu oceny dowodów w postaci dokumentacji chorobowej oskarżonego z przekroczeniem zasady swobodnej ich oceny, w sposób graniczący z dowolnością.

Obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie pkt 2 i 3 i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania względnie o uchylenie wyroków Sądów obu instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy, zważył, co następuje:

Kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym, dlatego podlega oddaleniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszej kolejności dostrzec należy, iż zarówno treść zarzutów skargi jak i przywołana na ich poparcie argumentacja utwierdza w przekonaniu o rzeczywistym dążeniu skarżącego do wywołania przed Sądem Najwyższym ponownej, niejako „trzecioinstancyjnej” kontroli orzeczenia Sądu I instancji.

Autor - w niedopuszczalny na tym etapie postępowania sposób - zmierza do sprowokowania ponownej weryfikacji przeprowadzonych i ocenionych w sprawie dowodów, które przyczyniły się do ustalenia sprawstwa S. K. W tym celu odwołuje się do dokonanej przez Sąd I instancji i zaaprobowanej przez Sąd Okręgowy recenzji osobowych źródeł dowodowych negując je i podejmując z nimi nieuzasadnioną, przez co nieuprawnioną polemikę. Taki wniosek jest tym bardziej powołany, gdy zważy się, że większość argumentów kasacyjnych była przedmiotem rozpoznania i omówienia przez Sąd II instancji.

Wprawdzie w kasacji zarzucono Sądowi II instancji nierzetelną kontrolę w zakresie wywiedzionych w apelacji zarzutów, jednakże twierdzenia te okazały się jedynie gołosłownym pomówieniem. Sąd Okręgowy przeprowadził poprawnie i dostatecznie czynności kontrolne z przebiegu, których sporządził wystarczającą relację. W dostateczny sposób wskazał powody swojego stanowiska i udzielił odpowiedzi, z jakich przyczyn nie uznał zarzutów apelacyjnych za zasadne.

Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia zajmowano się kwestią poprawności oceny poszczególnych dowodów, w tym zeznań świadka P. K. Wbrew temu, co sugeruje obrońca, nie dopatrzone się w toku czynności kontrolnych jakichkolwiek błędów z tym związanych. Nie podzielono uwag skarżącego dotyczących braku bezpośredniego przesłuchania tego świadka na rozprawie. Wystarczającym w ocenie tego Sądu było przesłuchanie go w miejscu jego zamieszkania i umożliwienie oskarżonemu zadania świadkowi pytań w formie pisemnej (str.8).

Dopuszczony i oceniony przez Sąd odwoławczy dowód z fotografii posesji oskarżonego nie jest dotknięty jakimikolwiek błędami. Sąd II instancji przedstawił i omówił na s. 8 uzasadnienia własne spostrzeżenia, co do wartości informacji

płynących tego dowodu podkreślając, iż nie wpłynął on w jakikolwiek sposób na ustalenia dokonane przez Sąd I instancji.

Bezzasadny okazał się także argument o konieczności przeprowadzenia dowodu z zeznań świadka B. K. na okoliczność przyczyn korzystania przez oskarżonego z urlopu wypoczynkowego. Sąd Okręgowy na s. 7 uzasadnienia w sposób przekonujący i rzeczowy wyjaśnił powody oddalenia tego wniosku. Dodać należy, iż dodatkowo argumentując odwołał się do treści zaświadczenia lekarskiego z dnia 11 czerwca 2013 r. o stanie zdrowia skazanego. Lansowana przez obronę teza o niezdolności S. K. do prowadzenia w dniu 26 lipca 2013 r. samochodu została podważona, prawidłowo i wystarczająco ustalona i omówiona.

W sprawie ponad wszelką wątpliwość wykazano, poprzez przeprowadzone i prawidłowo ocenione dowody, że sprawcą czynu z art. 178a § 4 k.k., popełnionego w dniu 26 lipca 2013 r., był S. K. nie zaś jego syn P. K. Potwierdził to także Sąd II instancji przytaczając dowody na podstawie, których można było dojść do takiej konstatacji (zeznania policjantów a także samego oskarżonego – str. 12). Wszelkie zaś próby obrońcy podważenia tego ustalenia okazały się nieskuteczne.

Dodać należy, że przeprowadzając kontrolę instancyjną Sąd, dzieląc w pełni ustalenia Sądu *meriti*, zwolniony jest z drobiazgowego omówienia i odwołania do każdego źródła dowodowego. Wystarczającym jest, aby z czynności sprawozdawczych zawartych w uzasadnieniu wynikało, iż poddał stosownej ocenie i weryfikacji zgłoszony w tym zakresie zarzut.

W omawianej sprawie w pisemnych motywach orzeczenia nie odniesiono się wprost do zeznań świadków U. i K. K., jednakże zgłębiając tę lekturę bez trudu można dociec, iż depozycja świadków także podlegały weryfikacji. Świadczy o tym także fragment zacytowanego przez skarżącego uzasadnienia Sądu odwoławczego. Przyznać należy, iż choć uzasadnienie w tej części nie można uznać za wzorcowe, to jednak w tej konkretnej sprawie - zważywszy na kompletną treść uzasadnienia Sądu I instancji w omawianym zakresie (s. 8) - można uznać za wystarczające.

Obronca w złożonej kasacji – poza nieudolną i niedopuszczalną w istocie rzeczą, polemiką z ustalonym stanem faktycznym - nie przedstawił racjonalnych

dowodów i argumentów, które mogłyby skutkować podważeniem orzeczenia Sądu II Instancji.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

kc